

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

15. rész – Megindul a tömeg

Rendtársai megróják Pio atyát, és arra figyelmeztetik, hogy tanúsítson nagyobb tiszteletet az iránt, amit Assisi Szent Ferenc „test bátyánk”-nak nevezett. Ő azonban azt válaszolja, hogy tudni kell sanyargatni a testünket, és hogy föld nénénk”-et is magunkhoz kell ölelni. Egy fiatal szerzetes, aki csak nemrég érkezett a Csodatéví Szűzanya kolostorába, mikor megpillantja a cellájában földön fekvő Pio atyát, szalad, hogy riadóztassa a többieket. Azt gondolja, hogy Pio atya meghalt, hiszen teljesen mozdulatlan. Természetesen jót nevetnek a történeten, ám a vidámságban is van valami, ami a valóságra – jelen esetben a halálra – figyelmeztet bennünket. Pio atya megjegyzi, hogy a halál az egyik pillanatról a másikra itt lehet, és mindig készen kell állnunk arra, hogy félelem nélkül fogadjuk. „Jegyezd meg – mondja az ifjú testvérnek –, hogy meg kell halnunk, és hogy halálunk napján veszi kezdetét a mi igazi életünk.”

A földi életben apróbb fejlemények mutatkoznak. Gyümölcscsont Boldogasszony ünnepén a nagy figyelem középpontjában álló kapucinus végre visszatérhet gyóntatószékébe. Három év után, sok-sok békét kereső lélekkel újítja fel a párbeszédet. Megalázó azonban, hogy nőket nem gyóntathat. A nők gyóntatását 1934. május 12-én engedélyezik neki. Kívánsága, hogy még több embernek adhassa meg a megbocsátás és a béke örömét, végre teljesült. Amint visszatérhet a gyóntatószékbe, át kell szerveznie napjait. A rabság véget ért.

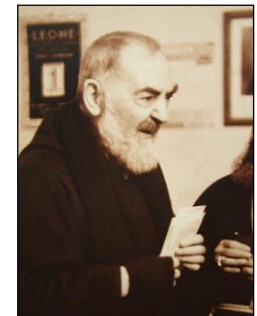
Most már teljesen úgy érzi, rehabilitáltak, még akkor is, ha tudja: az üldözések soha nem érnek véget. Több ezer bűnbánó, megnyugvást kereső ember kapaszkodik fel a Gargano meredek ösvényein. Pio atya szabadon gyakorolhatja hivatását; Manfredonia püspöke gyakran felkeresi a Csodatéví Szűzanya kolostorában, hogy bátorítsa. Az igazságtalan vádaskodás okozta kivetettség sötét éveit után szent a béke a kapucinusok és az egyházmegye papsága között. A stigmatizált szerzetes papi szolgálatának 25. évfordulója jó alkalom a két fél között helyreállt barátság megszilárdítására. Az Egyház egyébként igen körültekintően jár el a pietrelcinai szerzetes mellkasán, kezén és lábán lévő sebek kiváltotta problémákkal kapcsolatban. Előljárói ismét azt javasolják, hogy a nyilvánosság előtt a kézsebeit eltakaró ujjatlan kesztyűben jelenjen meg. Pio atya pedig, mint mindig, a ferences regulához tartva magát, engedelmeskedik. Rendtársainak, akik Isten hatalmáról beszélgetnek vele, azt mondja, hogy nagy az Isten hatalma: „Isten teremtett a csillagoktól egészen a legegyszerűbb konyhai eszközökig mindent.” S még kedvesen hozzáfűzi, hogy ő az utóbbi kategóriába tartozik. Mikor egy fiatal szerzetes megjegyzi, hogy Isten nagyszerű adományokkal halmozta el Pio atyát, ő erre azt feleli, hogy ez rettegéssel tölti el. „Ha a föld legnagyobb gazemberének adta volna őket, jobb helyre kerültek volna” – mondja fejét csóválva.

Hideg téli éjszakákon eszébe jut igazságtalanul rákényszerített elszigeteltsége, és elgondolja, milyen elhagyatott lehetett Krisztus a kínszenvedés idején. E nézőpontból szemlélve helyzetét elhatározza, hogy a lehető legtöbbet fog szenvedni, mielőtt meghalna, hogy így Jézus fájdalmában részesüljön, s így módon segítse az emberiséget. Élete visszatér a régi kerékvágásba. Reggel hatkor kel, mikor még a nap sem látszik. Imádkozik, egy órát elmélkedik, készül a misére, majd lemegy a templomba, és sok hívót meggyóntat. A kis templomban gyakran hallani kemény, dorgáló szavait. A pietrelcinai kapucinus nem tud lemondani arról, hogy szigorú azzal szemben, aki megbánás nélkül közelít a bűnbánat szentségéhez. Ha a gyónók nem biztosak benne, hogy a rossz utat végleg el akarják hagyni, Pio atya azonnal kiharcolja őket a gyóntatószékből, és azt mondja, akkor jöjjenek vissza, ha komoly lesz az elhatározásuk. Áldoztatás után visszavonul a kolostorba, és egészen estig ott marad. A vesperást mindig rendtársaival együtt mondja, és minden alkalommal elmélkedik néhány órát. Elmélkedés közben a lelke messze jár. Ha valaki szól hozzá, még csak nem is int vagy bólint. Kezében a rózsafüzér. Gyakran esik önkívületbe. Ilyenkor a szeme csukva van, vagy a mennyezet egy pontjára szegeződik. Az egészsége azonban már nem áll olyan gyenge lábakon, mint korábban, és nem ad okot aggodalomra. A guardiánt azért aggasztja, hogy Pio atya nagyon keveset eszik: csak délben vesz magához valami egyszerű ételt, a reggelihez és vacsorához hozzá sem nyúl. Miséje – előljáróinak kifejezett kérésére, akik szigorú szabályokkal igyekeznek határt szabni a jámborságnak – egy órán át tart. A stigmatizált kapucinust sokan felkeresik San Giovanni Rotondóban, mintha csak látnokot tisztelnének benne, tőle várnak eligazítást mindennapi gondjaikban. A kezén, lábán és mellkasán lévő sebekre továbbra sincs magyarázat. Idegeneknek ezért tilos Pio atya cellájába lépni. A kolostorbeliek kéthavonta aprólékos jelentést küldenek a még mindig örködő Szent Officiumhoz. Az egyház „rendjének őrei” tehát csak ideiglenesen helyezték szabadlábra szegény szerzetest. Készek rá, hogy a legkisebb kihágás esetén azonnal visszacsatolják rá a bilincset.

A zarándokok száma – az új közlekedési eszközöknek is köszönhetően – egyre emelkedik. A legmegdöbbentőbb jelenség azonban a mindenfelől érkező levéláradat. A kolostor legalább hatezer levelet kap egy év alatt. A nagylelkűség bizonyítékaként nem egyben pénzádomány is rejlik. Mikor 1938-ban egy földrengés romba dönti a klarisszák volt kolostorából kialakított kis kórházat, Pio atya fejében megfordul egy rengeteg szegény ember szenvedéseinek enyhítésére alkalmas, modern poliklinika építésének gondolata.....

(folytatás következik)

„Jól tudom, hogy a kereszt a szeretet záloga”

(Küzdelmes lelki utazása, misztikus útja során Agostino atya válaszai olyanok Pio atya számára, mint „mennyei fénysugár” és „jótékony harmat”.)

Szeretett atyám!

Jézus szentelje meg lelkét, és adja meg önnek mindama jót, amit más lelkek számára kér. Úgy legyen.

Dicséртessék Jézus! Legutóbbi levele némi vigaszt nyújtott mélységesen elkeseredett lelkem számára. Fénysugárként derítette fel a lelkemet; halvány fénysugár, de – hála az égnek – ahhoz elegendő, hogy lássam, merre lépjek, hogy el ne essem. Ez a kis fény erőt ad a keresztthordozáshoz, és segít, hogy mázsás súlyát ne érezzem oly nehéznek.

Elpirulok, hisz jól tudom, hogy a kereszt a szeretet záloga és a megbocsátás biztosítéka, s hogy az a szeretet, amelyet nem táplál és nem erősít a kereszt, nem is igazi szeretet, csupán szalmaláng. S hiába tudja mindezt a Názáreti hűtlen tanítványa, mégis nyomasztó súllyal nehezedik szívére a kereszt, és – ó, atyám, ne botránkozzék meg és ne háborodjék fel azon, amit most mondok – sokszor keres egy-egy könyörületes Cireneit, akitől megkönnyebbülést és vigaszt remél.

Vajon mennyit érhet az én szeretetem Isten előtt? Rettegek, hogy az ő szemében talán nem is igazi a szeretetem. S ez csak egyik vívódásom a sok közül, melyek néha olyannyira szorongatnak, hogy már-már úgy érzem, belepusztulok.

Ugyanakkor mégis hatalmas vágy él bennem, atyám, hogy szenvedjek Jézus szeretetéért. De hogy lehet az, hogy amikor bekövetkezik a megpróbáltatás, akaratom ellenére mégiscsak vigasztalást keresek? Mekkora erőt kell vennem, micsoda erőszakot kell tennem magamon e megpróbáltatások közepette, hogy lecsendesítsem természetemet – mondjuk így -, mely olyannyira követeli a vigasztalást!

Nem akarom átélni ez a harcot; sokszor zokogok, akár egy gyermek, mert úgy érzem, mindez azért van, mert nem szeretem Istent, és nem vagyok vele összhangban. Mit szól Ön mindehhez?

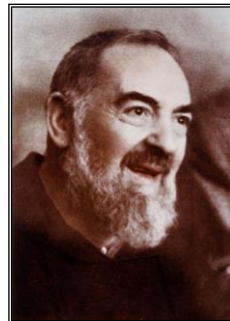
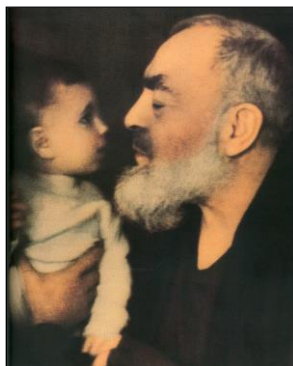
Írjon, valahányszor Jézus akarja, és mindig hosszan! Nehézségeim, kétségeim, küzdelmeim közepette úgy várom válaszát, mint mennyei fénysugarat, mint szomjas növény az üdítő harmatot.

Áldjon meg, atyám, és mindig imádkozzék azért, aki szüntelenül megemlékezik önről az Úr előtt!

A főtisztelendő atya, valamint családom és barátaim valamennyien szívólyes üdvözlötüket küldik.

Alázatos fia,
FRA PIO kapucinus

Pietrelcina, 1915. április 21.

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/11.

„Minden főpap az emberek közül való és az emberek képviseletére van rendelve az Isten tiszteletével kapcsolatos dolgokban, hogy ajándékot és áldozatot mutasson be a bűnökért. Így elnéző tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mert maga is a gyöngeség rabja...”
(Zsid 5, 1-2)

„A papi lelkiség és szolgálat legalapvetőbb követelményei minden évszázadban érvényesek, megváltoztathatatlanok: az Istennel való egyesülés, a kereszt szeretete, a földi javaktól való elfordulás, az imádság szelleme, nemes és éber tisztaság, az egyházi előljárók iránti engedelmesség és a felebarát szolgálatának való teljes önátadás.” (VI. Pál pápa, 1971)

Az áldozópap az Istentől teremtett emberi élet lelkiismerete, örködni kell fölötte és segítenie kell, éreznie kell az emberek örömét, baját egyaránt. Embernek, hívő embernek kell lennie, a hívő és hitetlen emberek között. Isten Igéjére kell hagyatkoznia és róla egyértelműen tanúbizonyságot kell tennie.

Aki pedig azt mondta, hogy Padre Pio nem tett egyebet, csak misézett és gyóntatott, ezzel mindent megmondott róla. Misézett, de úgy, ahogy az Úr Jézustól megtanulta, teljes összeszedettséggel, teljes szívvel, teljes lélekkel, minden érzelmeivel, a passió minden szenvedésével és tanúságtételével. Az ő szentmiséje miatt nem sírt az Úr Jézus. Jelekké, csodákká jutalmazta, az őszintén jelenlévőket szívébe zárta. Megértette a szentmise értelmét, annak szentelte egész életét. Kora hajnaltól készült rá, utána az egész nap hálaadásban telt el: imádsággal, gyóntatással, a hozzá folyamodók, keresők és kérdezők testi-lelki szolgálatával. MINDENKINEK MINDENE VOLT. Jézus Krisztus áldozópapja volt. Ez volt a hivatása. (Blanár Mihály: A titokzatos karizmatikus)

**„Amikor ma a szeretet misztériumában remegő kézzel felemeltek,
hadd legyek Veled együtt és Teérted, ó szentséges főpap;
a világ számára út, igazság, élet és tökéletes engesztelő áldozat.”**
(Pio atya imája első szentmiséje alkalmával)